

ပုပ္ဖိနပ်

ကလေးများအတွက် အချစ်
သင်ပုန်းကြီး



လောကကြီးမှာ ...

လိမ်ညာမယ့်သူနည်းပြီး

အလိမ်ခံချင်တဲ့ သူတွေက

ဘာကြောင့် များ နေရပါသလဲ။

အခန်း (၁)

မနက်က ထွက်လာတုန်းက နေမပူသေးပါ။ ‘ရွှေပင်လယ်’ ကုမ္ပဏီ ကိုရောက်တော့ မနက်ကိုးနာရီထိုးပြီး ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတံခါးက မဖွင့်သေး။ အပြင်ကနေ သော့ပိတ်ထားသည် ။ ကုမ္ပဏီရုံးခန်း တံခါး ဘေးနားက ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ပြီး ကုမ္ပဏီဖွင့်မည့် အချိန်ကို ထိုင်စောင့်နေမိသည် ။

သည် နေ့အဖို့ ပြည့်စုံအတွက် တိကျသော အဖြေတစ်ခုရမည့် နေ့ဖြစ်သည် ။ နည်းပညာတက္ကသိုလ်ကနေ ELECTRICAL POWER အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရထားသဖြင့် ဝါသနာပါသော သင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ သင်တန်းတွေတက်၊ စာမေးပွဲတွေလည်း ဖြေ၊ စာမေးပွဲလည်း အောင်ပြီးပြီဖြစ်သည် ။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတက်ဖို့ အဆက်အသွယ်ရှာရင်း ယခုရောက်ရှိနေသော ‘ရွှေပင်လယ်’ ကုမ္ပဏီနှင့် ဆက်သွယ်မိသွားသည် ။

‘ရွှေပင်လယ်’ ကုမ္ပဏီက ပြည့်စုံရရှိထားသော ဘွဲ့လက်မှတ်နှင့် အောင်လက်မှတ်မူရင်းနှင့် မိတ္တူများကို ကြည့်ပြီး အဆင်ပြေသည့် စင်္ကာပူနိုင်ငံမှာ ရှိသော DRAGONKING သင်္ဘောကုမ္ပဏီမှာ တစ်လဒေါ် လာရစ်ရာဖြင့် အလုပ်စရမည်။ သင်္ဘောတက်ခ ငွေသိန်းသုံးဆယ်ပေးရ မည်ဆိုသဖြင့် နယ်မှာ ရှိသော မိဘတွေဆီ ငွေပြန်တောင်း ရသည် ။ မိ ဘတွေကလည်း သားဖြစ်သူ သင်္ဘောတက်ရရေးအတွက် ရှိစုမဲ့စုတွေ ရောင်းချပြီး ထုခွဲပေးလိုက်သည် ။ ငွေသိန်းသုံးဆယ်နှင့် အတူ လိုအပ် သော စာရွက်စာတမ်းများ နှင့် အချက်အလက်တွေအားလုံး ရွှေပင်လယ် ကုမ္ပဏီ သို့ပေး၍ စာချုပ်ချုပ်ပြီးသောအခါ ကုမ္ပဏီက တစ်လအတွင်း သင်္ဘောတက်ရမည်ဟု ရက်ချိန်းပေးလိုက်သည် ။

ပြည့်စုံခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေပါသည် ။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုင်းမှာ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်လို့ က တော့ လေးငါးနှစ်အ တွင်း မိဘနှစ်ပါးကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်ပြီဟု တွေးပြီး ကြ ည့်နှုန်းနေတာ သူ့ဘေးနား မှာ သူ့လိုပဲ သင်္ဘောလိုက်မည့် လူဆယ်ယော က်ခန့် ကုမ္ပဏီတံခါးဖွင့်မည်ကို စောင့်နေတာကိုတောင် သတိမထားမိ ဘဲ ဖြစ်သွားသည် ။

"ကုမ္ပဏီက ဘယ်အချိန်ဖွင့်မှာ လဲ မသိဘူး၊ ချိန်းထားတာက မနက် ဆယ်နာရီဆိုပြီး အခုမနက်ဆယ့်တစ် နာရီတောင်ထိုးပြီ"

သော့ခတ်ထားသော ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတံခါးကိုကြည့်ပြီး ပြည့်စုံနှင့် သ က်တူရွယ်တူရှိမည့် သူတစ်ဦးက စိတ် မရှည်သည့် လေသံဖြင့် ပြောဆို နေပါသည် ။

‘ရွှေပင်လယ်’ ကုမ္ပဏီက တတိယထပ်မှာ ရှိသဖြင့် အခြားတိုက်အ ပေါ်ထပ်မှာ နေထိုင်သူများက လှေခါး ကနေဆင်းလာရင်း ပြည့်စုံတို့ တ

တွေကို မသိမသာ ကြည့်သွားကြသည် ကို ပြည့်စုံသတိထားမိသည်။ ။

အချိန်သည် တဖြေးဖြေးနှင့် မွန်းလွဲဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီဖြစ်သည်။ ။
သော့ခတ်ထားသော ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတံခါးက အခုထက်ထိ လာဖွင့်မည့်
သူကို လုံးဝမတွေ့ရသေး။ ထမင်းစားချိန်ရောက်နေသဖြင့် ပြည့်စုံဗိုက်
ကလည်း တော်တော်ဆာနေပြီဖြစ်သည်။ ။ ပြည့်စုံလိုပဲ ကျန်သည့် လူတွေ
လည်း သည် အတိုင်းပင်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူဝတ်ထား
သော ဦးလေးကြီးတစ်ဦးက လက်ထဲ တွင် သော့တစ်ချောင်းကိုင်ကာ
ရောက် လာပြီး ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်ရင်းက ပြည့်စုံတို့ ကို
စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဦးလေး...ဦးလေးက ဒီကုမ္ပဏီကလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နောက်ကျ
တာလဲ၊ မနက်ဆယ်နာရီလာဆိုပြီး ချိန်းထားတာ အခုဆယ့်နှစ်နာရီ
တောင်ရှိပြီ"

ပြည့်စုံက မကျေနပ်သည့် လေသံဖြင့် မေးလိုက်သောအခါ ထိုဦး
လေးကြီးက...

"ဟေ့...ဦးက ဒီအခန်းပိုင်ရှင်ကွ၊ ဒီအခန်းကို အရင်ကုမ္ပဏီဖွင့်တဲ့
သူတွေက တစ်နေ့ကပဲ ပြန်အပ်သွားတယ်၊ နိုင်ငံခြားကို အရေးပေါ်ထွ
က်သွားစရာရှိလို့ တဲ့ ဒီကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းတွေက ဦးပစ္စည်းတွေပဲ၊ အဲဒီအ
ခါပါရတာ၊ အခု ဒီနေ့ တစ်ခြားလူငှားတွေက အခန်းလာကြည့်ချင်တယ်
ဆိုလို့ အခန်းလာဖွင့်တာ"

"ဗျာ...."

ပြည့်စုံအပါအဝင် ရှိနေသော သူတွေအားလုံး အသံတညီတညာတ

ည်း ပြိုင်တူထွက်သွားပါသည်။ ။

"အရင်လူတွေများ ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်တောင် မဖြုတ်သွားပါလား"

အိမ်ပိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးက တံခါးဝက ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ။

"ဦးလေး...အဲဒီလူတွေ ဘယ်မှာ နေသလဲ...သိလား"

"အဲဒါတော့ မသိဘူးကွဲ့၊ ဦးက ပွဲစားနဲ့ ရလို့ ငှားမိသွားတာ၊ ခြောက်လစာချုပ်ပဲ ချုပ်ထားတာ၊ တစ်လ တောင်လိုသေးတယ်"

"ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီပွဲစားကကော"

"ပွဲစားကလည်း ဒီကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းပဲကွ၊ သူလည်း မတွေ့ဖြစ်ဘူး"
"

ပြည့်စုံအပါအဝင် သင်္ဘောလိုက်မည့် သူတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး...

"သွားပြီ....သွားပြီ...ကျွန်တော်တို့ တွေ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ"

ပြည့်စုံစကားကြောင့် အိမ်ပိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးကပါ အံ့အားသင့်နေသည်။ ။ နောက်ဆုံး အိမ်ပိုင်ရှင် ဦးလေး ကြီးကိုပါခေါ်ပြီး ပြည့်စုံတို့ တစ်တွေ ရဲစခန်းမှာ လိမ်လည်မှုအတွက် တိုင်ချက်ဖွင့်ပါသည်။ ။

ရဲစခန်းကလည်း အမှုမှန်ပေါ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု စခန်းမှူးက ကတိပေးသည်။ ။ ဒီအကြောင်းတွေ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးနှင့် မိဘတွေသာသိလျှင် ဘာတွေဘယ်လိုဖြေရမည်မသိ။ ကျန်သူတွေလည်း ပြည့်စုံလိုပဲဖြစ်မှာ ပါ။

"ဒါဆို အဲဒီလိမ်တဲ့ ကုမ္ပဏီက မင်းအပါအဝင် ကျန်သူတွေကိုပါ ပိပိရီရီ လိမ်သွားတာပဲ"

အဆောင်ကို ပြန်ရောက်သည့် အခါ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို စိတ်မချမ်းသာသည့် လေသံဖြင့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် လှဝင်းနှင့် မြသောင်းကို ပြောပြတော့ လှဝင်းက မှတ်ချက်ပေးပါသည်။ ။

"ဒါဖြင့်ရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ ပြည့်စုံ"

"မြသောင်းရာ...နယ်က မိဘတွေ ဒီကိစ္စသိလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါ့အတွက် သိက္ခာကျစရာဖြစ်သလို မိဘ တွေလည်း စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်၊ ဒီလူလိမ်တွေ မိမယ့်အချိန်စောင့်ရမှာ ပဲ"

"ပြည့်စုံရာ...လိမ်ပါတယ်ဆိုမှ အဲဒီလူတွေက ခြေရာဖျောက်ပြီပေါ့၊ နိုင်ငံခြားကို ရှောင်ချင်ရှောင်နေမှာ ၊ ပိုင်လို့ လိမ်တာ၊ မင်းနဲ့ ကွာ..လိမ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှ ဆက်သွယ်မိရတယ်လို့ "

မြသောင်းစကားကို ပြည့်စုံ ဘာမှ မှတ်ချက်မချလိုတော့ပါ။ ရှေ့ရှောက် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကိုသာ တွေးနေမိ ပါသည်။ ။

သူတစ်ပါးကို လိမ်တဲ့ သူတွေကျတော့ ဟိုးဘုရားရှင်လက်ထက်က လို ဘာကြောင့် မြေမမျိုသလဲမသိ။

ဝါသနာကို မတားပါဘူး။

အဲ့ဒါကို

တစ်ဘဝလုံး ကျောက်ချထားပြီး

လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ

ကိုယ်ဟာ လူပိုပါလားလို့

တွေးမိသူတွေများ

ရှိသလားကွယ်။

အခန်း (၂)

ထင်သည့် အတိုင်းပါပဲ။ ထမင်းစားခန်းမှာ ဦးလေးလူပျိုကြီးသုံးယောက်က ကြိုရောက်ပြီး မတင့်ကြော်ပေး သော ထမင်းကြော်နှင့် ကြက်ဥကြော်ကိုစားလိုက် ကော်ဖီသောက်လိုက်နှင့် စကားတပြောပြော ရှိနေကြသည် ။ မြလေးငုံအဖို့ ကတော့ မနက်စာအဆာပြေကို မစားနိုင်သေး။ မတင့်ကို ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ မှာ ရသေးသည် ။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီကိုသွားဖို့ ဖြီးလိမ်းခြယ်သရသေးသည် ။ မြလေးငုံအနေနှင့် သည် လိုမခြယ်သလို့ ။ ကိုယ်က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဆိုတော့ သူဌေးနှင့် တူအောင် ဖြီးလိမ်းဝတ်စားဆင်ယင်ရသေးသည် ။ အလှကုန်ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပ

ဏီလုပ်နေပြီးမှ ကိုယ် က လှလှပပမှ မဝတ်စားမဆင်ယင်လျှင် လူပြော
ခံရဦးမည်။

သည့် ထက်အရေးကြီးသည့် ကိစ္စက ရှိသေးသည် ။ တစ်ဦးတည်း
သော တူတော်မောင်ဖိုးလမင်းက အခု ထက်ထိ အိပ်ယာက မနိုးသေး။
တူတော်မောင်နိုးသည့် အချိန် စောင့်ရဦးမည်။

မြလေးငုံအဖို့ ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေ ပါလာသလဲ မသိပါ။ အိမ်
မှာ ရှိနေသော ယောက်ျားသားတွေက ဦး မဆောင်ဘဲ မြလေးငုံကသာဦး
ဆောင်နေရသည် ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိသည့် အနက် အစ်မဖြစ်သူက
သူမခင်ပွန်း တာဝန်ကျသော ဩစတေးလျနိုင်ငံသို့ လိုက်သွားတာ တူ
တော်မောင် လေးနှစ်ခွဲသား ဖိုးလမင်းကို မြန်မာနိုင်ငံမှာ ထားခဲ့သည် ။
ဩစတေးလျကို တူတော်မောင်ခေါ်သွားပါဆိုတော့ တစ်နှစ်ကြာပြီးလျှင်
ခင်ပွန်းက မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန် လာရမည်။ တူတော်မောင်ကို ခေါ်သွား
လျှင် ကျောင်းက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ဟိုမမှီ၊ ဒီမမှီဖြစ်မှာ စိုးသဖြင့် မြ
န်မာ နိုင်ငံမှာ ပဲ ထားခဲ့သည် ။

သည့် တော့ တူတော်မောင်၏ တာဝန်က မြလေးငုံဆီသာ ပုံကျလာ
သည် ။ အရမ်းဆော့လွန်းသော ကလေးကို ထိန်းရတာက တစ်မျိုး၊ ကုမ္ပ
ဏီအလုပ်ကိစ္စကို လုပ်ရတာကတစ်မျိုး၊ အိမ်စီမံခန့်ခွဲမှုကို စီစဉ်ရတာတ
စ်ဖုံနှင့် မြလေး ငုံမှာ နားရသည် မရှိ။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘနိုင်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်လေးငုံတို့ က
တူလေးဖိုးလမင်း နှစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ရှေ့ ဆင့် နောက်ဆင့်
ဆုံးပါးသွားကြသည် ။

မိဘနှစ်ပါး၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်သော ဝမ်းတွင်းမြို့တွင် ရှိ
သော ယက်ကန်းလုပ်ငန်းကို ဖခင်ဦးဘနိုင် ၏ ညီသုံးယောက်ဖြစ်သော

ဦးဘလှိုင်၊ ဦးဘကြိုင်နှင့် ဦးဘမြိုင်တို့ ကို ဦးစီးဖို့ ပြောသော်လည်း သူတို့က သူတို့ ဝါသနာပါသော အရာလောက် စိတ်မဝင်စားသဖြင့် ထိုလုပ်ငန်းများကို ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲများ နှင့် လွှဲထားရသည်။ သူတို့ကလည်း သစ္စာရှိကြပါသည်။ ရရှိသော အကျိုးအမြတ်များကို လစဉ် ပေးသည်။

မြလေးငုံကလည်း အိမ်မှာ သည် အတိုင်းမနေချင်သဖြင့် သူငယ်ချင်း မနှစ်ဦးဖြစ်သော ချိုချိုမာ၊ မေသက် ထားတို့ ကို အုပ်ချုပ်သူများ အဖြစ်ခန့်ပြီး အလှကုန်ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီထောင်မိသည်။ သူငယ်ချင်းမနှစ်ဦးကလည်း ဝါသနာပါ၊ ကိုယ်ကလည်း ဝါသနာပါတော့ လုပ်ငန်းက အောင်မြင်သည် ဟု ပြောရမည်။

မြလေးငုံ ကံကောင်းတာက သူငယ်ချင်းမနှစ်ဦးက သူမ မအားသည် အခါမျိုးမှာ အားလုံးလွှဲထားလို့ ရလို့ ဖြစ်သည်။

မြလေးငုံအဖို့ မှာ တော့ အဆော့သန်သော တူလေးဖိုးလမင်း၊ ဦးလေးလူပျိုကြီးသုံးယောက်နှင့် ရွာပတ် သော နေ့ရက်တွေက မရေမတွက်နိုင်တော့။

အခုလည်း တူတော်မောင်ဖိုးလမင်းကို နှိုးရဦးမည်။ သည် ကလေးက မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက် တော်တော် ကြာသည်။ သည် ကြားထဲ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရင်း စိတ်ကူးပေါက်လျှင် ပေါက်သလို ဆော့သေးသဖြင့် မနည်းချော့မော့ပြီး မျက်နှာသစ်ခိုင်းရတာမျိုးက ရှိသေးသည်။

"သားရေ...ထတော့...သားထတော့"

အိပ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ စောင်ခြံအိပ်နေသော တူတော်မောင်ဖိုးလမင်းကို မြလေးငုံက နှိုး လိုက်သည်။ သို့သော် တူတော်မောင်ဖိုးလမင်းက တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ အိပ်မောကျနေသည်။

မထူးပါဘူးဆိုပြီး စောင်ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်နေသော တူတော်မောင်ဖိုးလမင်း၏ စောင်ကို လှုပ်လိုက်သော အခါ မြလေးငုံရင်ထိတ်သွားသည်။ ကုတင်ပေါ်မှာ တူတော်မောင်ကမရှိ။ ခွေခေါင်းအုံးကို လူအိပ်သလိုမျိုး လုပ်ထားပြီး စောင်ခြုံထားတာ မသိလျှင် စောင်ခေါင်းမြီးခြုံသလို ဖြစ်နေသည်။

မြလေးငုံ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဖိုးလမင်းတစ်ယောက် အိပ်ယာပေါ်မှာ မရှိဘဲ ဘယ်ထွက် သွားသလဲမသိ။

"မတင့်ရေ...မတင့် လာပါဦး၊ မြန်မြန်လာ"

မြလေးငုံခေါ်သံကြောင့် မတင့်အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မမ"

"ဖိုးလမင်း...ဖိုးလမင်းကို တွေ့လား"

"မတွေ့ဘူးမမ၊ ကျွန်မလည်း မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတာ သတိမထားမိဘူး"

"ရှာပါဦးဟယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ...ဒီကလေးက ဘယ်ထွက်သွားလဲမသိဘူး"

"ထွက်တော့ ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခြံတံခါးလည်း သော့ခတ်ထားတာပဲ"

မြလေးငုံတစ်ယောက် မတင့်စကားနားထောင်နေရင်းက ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။

"ဒုက္ခပါပဲ...ဒီကလေးက ဘယ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး၊ တစ်ခါဖူးမှ ဒါမျိုးမဖြစ်ဖူးပါဘူး"

မြလေးငုံက မှတ်ချက်စကားဆိုရင်းမှ ကုတင်ပေါ်က စောင်ကိုခေါက်

လိုက်သည်။ ။ စောင်အစက ကုတင်ခြေ ရင်းဖက်သို့ ကျသွားသဖြင့် ကုတင်ပေါ်ကနေ ကုတင်ခြေရင်းသို့ စောင်စကို အောက်ငုံပြီး ဆွဲယူသည့်အခါ ကုတင် အောက်တွင် ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်နေသော တူတော်မောင်ဖိုးလမင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။

"သား...သား...ထစမ်း၊ အမယ်လေး...ကုတင်ပေါ်မှာ မအိပ်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကုတင်အောက် ဆင်း အိပ်နေရတာလဲ"

မြလေးငုံက ကုတင်ပေါ်မှ အမြန်ဆင်းကာ ကုတင်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်းမှ ဖိုလမင်းကို နှိုးလိုက်သည်။ ။ ဖိုးလမင်းက မြလေးငုံနှိုးလိုက်သဖြင့် ကုတင်အောက်မှ ထွက်လာသည်။ ။

"မတင့်ရေ...ကြည့်ပါဦးဟယ်၊ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး၊ ကုတင်အောက်က ခေါင်းအုံးကို သိမ်း လိုက်ဦး"

မတင့်က ကုတင်အောက်က ခေါင်းအုံးကို ကုတင်ပေါ်သို့ထားကာ အိပ်ယာကို သိမ်းလို့ နေသည်။ ။

"ပြောပါဦး သားရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကုတင်အောက်မှာ အိပ်ရတာလဲ၊ အန်တီလေးဖြင့် သားကိုမတွေ့လို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ဘယ်စိတ်ကူးတွေ ပေါက်သွားလို့လဲ"

"အန်တီလေးကလည်း ကုတင်ပေါ်မှာ ချည်း အိပ်နေရတာပျင်းလို့ ကုတင်အောက် ဆင်းအိပ်တာ၊ အိပ်လို့ ကောင်းတာ မနိုးဘူး၊ အန်တီလေးနှိုးမှ နိုးတာ"

"အမယ်လေး...သားရယ်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ သားရဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီသာ တွေ့ရင်တော့ ပြီးပြီ၊ နောက်ကို ကုတင် ပေါ်မှာ ပဲ အိပ်ရမယ်နော်၊ ကဲ...မျက်နှာသွားသစ်၊ အန်တီလေး ထမင်းစားခန်းထဲက စောင့်နေမယ်၊

မြန်မြန်နော်၊ မတင့်ရေ...သားကိုခေါ်သွား"

သည် တစ်ခါကျတော့ တူတော်မောင်ဖိုးလမင်းက မျက်နှာသစ် သွား
တိုက်ဖို့ ဂျီမကျသဖြင့် မြိုင်ရာဇာ တွတ်ပီ စကားနှင့် ပြောရလျှင် အတော်
တော့ ကံကောင်းတဲ့ နေ့ပဲလို့ မြလေးငုံတွေးမိလိုက်သေးသည်။

"ဦးလေးတို့ ပဲကောင်းတယ် ဘာအပူပင်မှ မရှိဘူး၊ နေနိုင်လိုက်တာ
...တူမမှာ ဖြင့် ဖိုးလမင်းကို အိပ်ယာ သွားနှိုးတာ မတွေ့လို့ စိတ်ပူလိုက်
ရတာဆိုတာ၊ ဒင်းက ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကုတင်အောက်သွားအိပ်နေတာ၊
အဲဒီကလေးကလေ ရှာရှာဖွေဖွေ သူမို့လုပ်တတ်တယ်"

"အဲဒါက နင်က အလိုလိုက်တာကိုး မြလေးငုံရဲ့ "

ကော်ဖီခွက်ထဲကို ကော်ဖီငွေထည့်ရင်းမှ မြလေးငုံပြောလိုက်တာကို
ဦးလေးအကြီးဖြစ်သူ ဦးဘလှိုင်က ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

"အဲဒီကလေး အဲဒီလောက်ဆိုးနေတာ အဒေါ်လုပ်တဲ့ နင်အလိုလိုက်
လို့ ဖြစ်တာ"

"အလိုလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးဦးဘကြိုင်ရယ်၊ ဖိုးလမင်းက
သူ့အဖေနဲ့ အမေ မရှိတော့ တူမကိုပဲ ခင်တွယ်နေတာကို၊ ဒါနဲ့ ဦးလေး
တို့ ကကော ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တွေက အဖိုးလေးတွေဖြစ်ပြီး ဖိုးလမင်းကို
ဝိုင်း မထိန်းပေးလဲ၊ တူမမှာ တော့ အိမ်ကိစ္စကော၊ အလုပ်ကိစ္စကော၊ ဖိုး
လမင်းကိစ္စကော လုပ်နေရတာ"

"ဖိုးလမင်းဆိုတဲ့ ကောင်က မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့တဲ့ ကောင်၊ သူ
ကို ထိန်းနေရရင် ငါတွေခေါ်နေတဲ့ ဒဿနတွေ ပျက်သုန်းကုန်မှာ ပေါ့၊
ဒဿနနယပ် မှာ ဒဿနအသစ်တွေ ပေါ်ထွန်းလာဖို့
ဖိုးလမင်းကိုထိန်းဖို့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး"

ဦးလေးအငယ်ဆုံးဖြစ်သူ ဦးဘမြိုင်က မြလေးငုံအား ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးသုံးယောက်စလုံးက တစ်ယောက်တစ်မျိုးတွေ၊ တစ်ယောက်က ဝေါဟာရ အဓိပ္ပါယ်တွေကို ဖွင့်ဆိုရှင်းပြဖို့ လောက်ဝါသနာပါ။ တစ်ယောက်ကလည်း စိတ်ပညာမှ စိတ်ပညာ၊ တစ်ယောက်ကလည်း ဒဿနမှ ဒဿန ဘယ်လိုလူတွေကို တူမတော့ ဦးလေးလာတော်နေရသလဲ မသိဘူး။"

"ဟဲ့...ဘလှိုင်ဆိုတဲ့ ငါက ဝေါဟာရတွေကိုပြုစုဖို့ ရူးသွပ်နေတာ တစ်နေ့မှာ ကျော်အောင်စံထားဆရာ တော်လို ဝေါဟာရတ္ထဒီပနီပြုစုဖို့ ဟေ့"

"တူမရယ်...ဘကြိုင်ဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့ စိတ်ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကျမ်းကြီးကလည်း ပြီးတော့မှာ ပါ။ အဲဒီအခါ ပညာရှင်တွေ ဆွေးနွေးကြမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်"

"ဘမြိုင်ရဲ့ ဒဿနအသစ်တွေလည်း အတွေးအခေါ်နယ်ပယ်မှာ စတီဖင်ဟော့ကင်းရဲ့ Big Ban သီအိုရီကို ဖေါက်ထွက်ပြဖို့ တစ်နေ့ဖြစ်လာလိမ့်မယ်...စောင့်ကြည့်"

မြလေးငုံတစ်ယောက် ဦးလေးသုံးယောက်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သောက်နေသည့် ကော်ဖီတောင် ဆက်မသောက်ချင်တော့။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြားနေကျစကားတွေမို့ အပ်ကြောင်းထပ်လှပြီ။

"မြလေးငုံ....ငါ့တူမရယ်၊ နင်လည်း အရွယ်ကလည်း ရှိ၊ ဥစ္စာဓနရုပ်ရည်ကလည်း ဘာမှ ပြောစရာမရှိနဲ့ ၊ နင်အိမ်ထောင်ရေးလေး ဘာလေးကော စိတ်မဝင်စားဘူးလား"

ထူးထူးခြားခြား သည် နေ့မှ ဦးလေးအလတ်ဖြစ်သူ ဦးဘကြိုင်က သည် လိုစကားမျိုးတွေ ပြောလာပါသည်။ ။

"အမယ်လေး....တော်ပါဦးလေးဦးဘကြိုင်ရယ်၊ ဒီက ဦးလေးသုံးယောက်နဲ့ တူလေးတစ်ယောက်နဲ့ တင် တော်လောက်ပါပြီ၊ နောက်ထပ် အမောတွေ မပေးပါနဲ့ တော့"

"ဟဲ့...ဖိုးလမင်းက သူ့အဖေသူ့အမေပြန်လာရင် သူကပါသွားမှာ ၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ ၊ ငါတို့ ဆိုတာလည်း တစ်နေ့နာရ၊ အိုရ၊ သေရမှာ ၊ ဒီအခါ နင်တစ်ယောက်တည်း လောကကြီးကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင် မလဲ"

"ရတယ်...ဦးလေးဦးဘမြိုင်၊ နေတတ်တယ်၊ အခုတော့ မနေတတ်လို့ ပင်ပန်းနေရသေးတာကိုပဲ မနား နိုင်ဖြစ်နေသေးရဲ့ "

မြလေးငုံက ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ ကော်ဖီကိုကုန်အောင် သောက်လိုက်သည်။ ။

"အန်တီလေးရေ....သားကို အပြင်မှာ မုန့်လိုက်ကျွေး"

ဖိုးလမင်းက မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီးသွားသဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာရင်းက မြလေးငုံနားသို့ ရောက်လာကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"သားရယ်...ဒီမှာ ထမင်းကြော်နဲ့ ကော်ဖီရှိတာပဲ"

"သား...ဒါတွေ မစားချင်ပါဘူး၊ လုပ်ကီးဆဲဗင်းမှာ လိုက်ကျွေး၊ မကျွေးရင် သားအော်ငိုမှာ နော်"

ဖိုးလမင်းက မကျွေးလျှင် တကယ်လုပ်မည့် ပုံ ပေါ်နေပါသည်။ ။

"ဒုက္ခပါပဲ...ကုမ္ပဏီသွားဖို့ တော့ နောက်ကျတော့မှာ ပဲ၊ သားက

လေး တကယ်ကို ဆိုးတာ၊ ကဲ...လာ..လာ"

နောက်ဆုံးတော့ ဖိုးလမင်းကို လက်ဆွဲပြီး ထမင်းစားခန်းက ထွက်
သွားတာကို ဦးလေးသုံးဦးက မျက်စောင်းထိုးကြည့်လို့ နေပါသည်။ ။
